

„Frajer Nate vás polechtá na bránci.“
Jeff Kinney, autor Malého poseřoutky

Velkej frajer

NATE

STARTUJE

Lincoln Peirce

Velkej frajer Nate startuje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Lincoln Peirce
Velkej frajer Nate – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Velkej frajer

NATE

STARTUJE

Přeložil Martin Pokorný

Translation © Martin Pokorný, 2017

Text copyright © 2016 by Lincoln Peirce

Published by arrangement with HarperCollins *Children's Books*,
a division of HarperCollins Publishers

ISBN tištěné verze 978-80-7544-269-7

ISBN e-knihy 978-80-7544-280-2 (1. zveřejnění, 2017)

Lincoln Peirce

Velkej frajer

NATE

STARTUJE

COO
BOO

Pro moje šampiony Davida a Phoebe

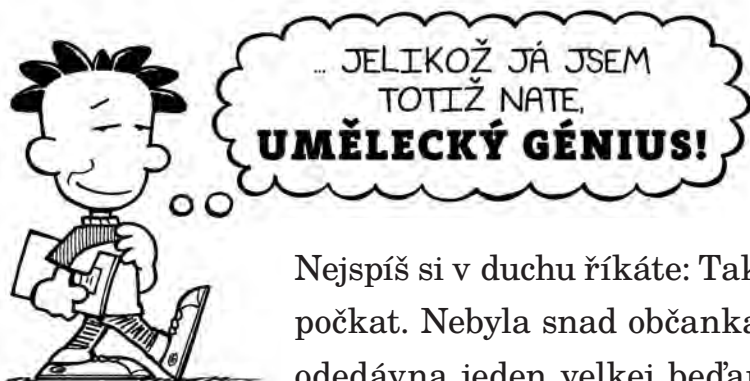
KAPITOLA

1

Víte, co je fakt paráda? Občanská nauka.

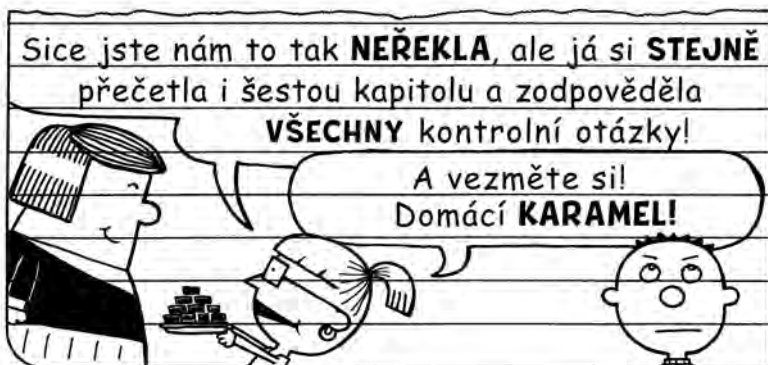

Jo, slyšeli jste dobře. Občanka je zlatý hřeb dneška. Mám ji radši než angličtinu. I přírodovědu. I matiku. Dokonce ji mám raději než VÝTVAR-KU, a to je opravdu co říct...

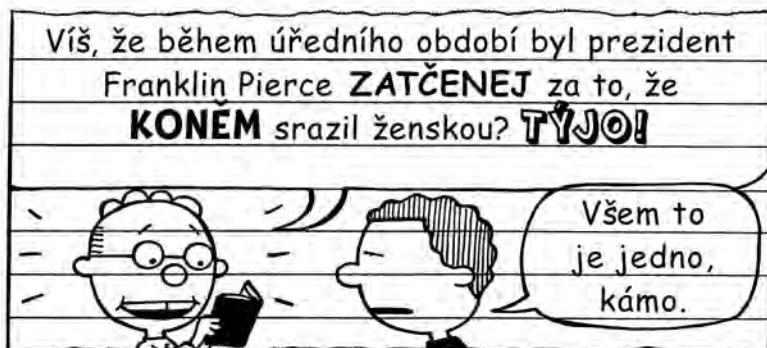
Nejspíš si v duchu říkáte: Tak počkat. Nebyla snad občanka odedávna jeden velkej beďar na čele života? (Odpověď: Jo, byla.) Tak jak se mohla zčistajasna octnout na čele seznamu?

No, NENÍ to tím, že bych se jako kouzlem proměnil v úlisnýho šprta jako Gina...

Ani se ze mě nestal blázen na data, jako je Francis.

A ani to není tím, že by se zlepšil styl výuky.

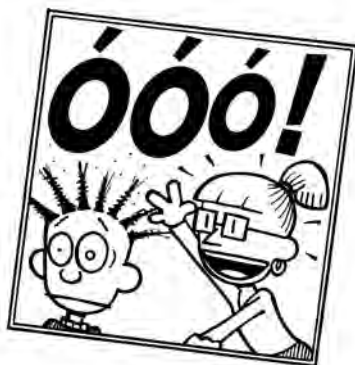
Takže co se tedy změnilo? Odpověď je prostá:

Už od doby, co se po zeměkouli proháněli dinosauři, za mnou při občance seděla Gina. Nemám na to sice důkazy, ale jsem si docela jistej, že to pro paní Godfreyovou byla metoda, jak si na mě posvítit.

(Taky jsem z toho měl tik v důsledku toho, jak neuroticky Gina reaguje pokaždý, když se paní Godfreyová na něco zeptá. Ale to odbočuju.)

To hlavní je, že Gina pro mě je trn v patě. Takže když Stará dračice minulej týden usoudila, že je načase změnit zasedací pořádek, byl jsem nadšeně pro. Horší to bejt nemůže.

A nepletl jsem se. Přesadila Ginu na nejsmradlavější místo ve třídě. Vítejte v „Údolí smrti“, Nosatice.

A já? Sedím teď před Ruby Dinsmorovou.

Zatím ji znám jenom málo, ale působí opravdu sympaticky. A je hezká. Ze všeho nejlepší ovšem je, že nedolízá za učitelem a nestrká mi na rozdíl od Princezny Vševedky svoji žákajdu pod nos.

Gina ven, Ruby sem. Tomu říkám zlepšení životní úrovně. A právě proto mě poslední dobou baví občanská nauka.

„Jo, já taky ne,“ otevírám sešit. „Jenom to najdu a... a... ehm...“

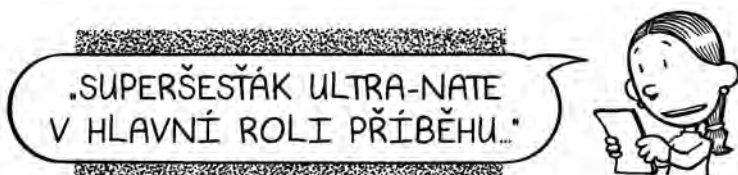
„Tohleto? Jenom takovej komiks, co jsem nama-
loval,“ povídám.

„Fakt? Můžu si to přečíst?“

Chvilí váhám. „Ono to... Ještě to nemám úplně
hotový, takže...“

Ale ono to JE hotový. Akorát jsem jí to nechtěl ukázat, protože... no, to vám povím za chvíli.

VÝPADEK PROUDU

Co se to se mnou
DĚJE

Proč
jsem
tak
SLABÝ?

Parto, nezapomeňte na tuhle **ŠIFRU!**

⓪	Ⓛ	Ⓜ	Ⓝ	Ⓟ	Ⓡ	Ⓢ	Ⓣ	Ⓤ	Ⓥ	Ⓦ	Ⓧ	Ⓨ	Ⓩ
ⓐ	ⓑ	ⓒ	ⓓ	ⓔ	ⓕ	ⓖ	ⓗ	ⓘ	ⓙ	ⓚ	ⓛ	ⓜ	ⓝ

JEDNOHO DNE V NAŠÍ ŠKOLE...

HEURÉKA!

Paní
Godzilla

Našla jsem způsob,
jak **ZNIČIT** svého
hlavního nepřítele
ULTRA-NATA!

tajemný
vynález

Ale abych svůj plán
mohla **USKUTEČNIT**,
potřebuju **POMOC!**

LOKAJI!

POCEM!

Ano,
má
drahá
paní?

Řeknu ti,
co uděláš:

pššt
pššt
pššt
pššt

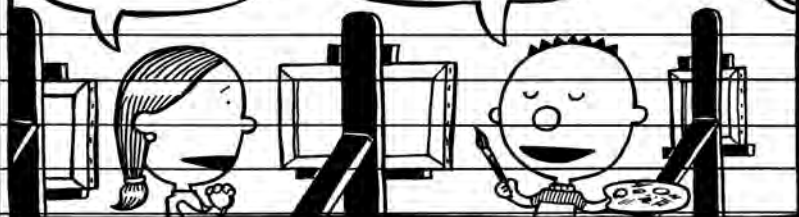
Paní
Godzillo,
vy jste
GENIÁLNÍ!

CHVÍLI NATO V ATELIÉRU...

Nate, ty máš takový
TALENT!

Jenom dělám, co umím!

POMŮC!

To vypadá, že má někdo na chodbě problémy!

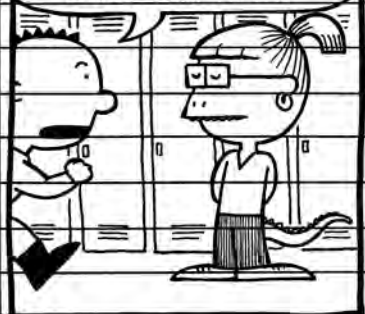
Práce pro

ULTRA-NATA!

RRR RRRIP!

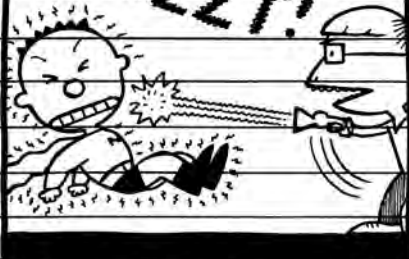

LOKAJI! Odkud
zněl ten křik?

ODTUD!

BZZZZT!

Co... co se
to **STALO?**

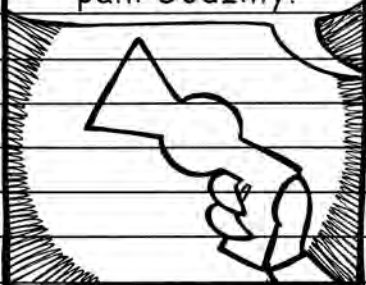
Jsem
slabý jako
KOTĚ!

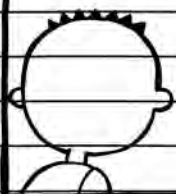
PŘESNĚ TAK!

... díky
TRANSFERIZÉRU,
vynálezu
paní Godzilly!

SEBRAL ti tvoje
ultraschopnosti!

A když teď
zmáčnu
tohle
tlačítko...

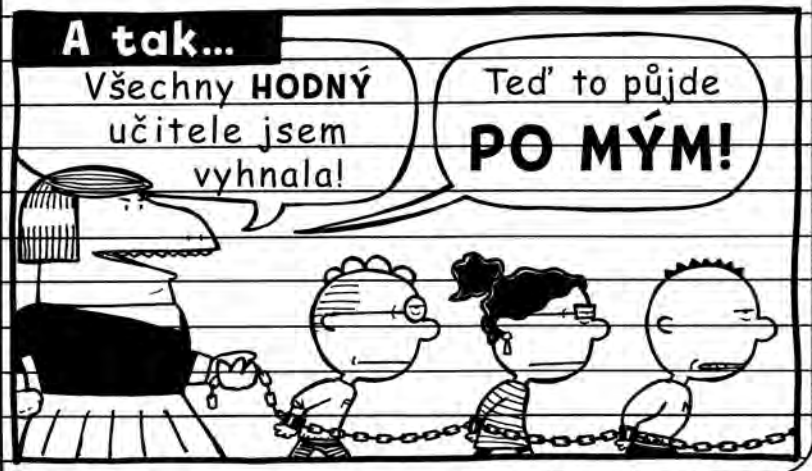
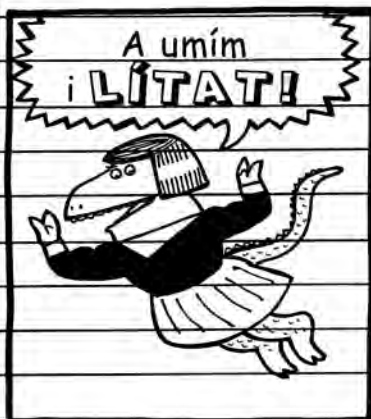
... přeneše to tvoje
schopnosti
NA NI!

ANO!

Ultra-Nate,
nemůžeš něco
PODNIKNOUIT?

Možná
ANO!!

Pokud má teď paní
Godzilla moje
SCHOPNOSTI,
tak možná má
i moje **SLABINY!**

Ty máš
nějaké
SLABINY?

Jednu:
**VAJEČNÝ
SALÁT!**

MUSÍM se
ve frontě
na jídlo dostat
k té nádobě!

TUMÁŠ,
POTVORO!

UÁÁ!
PLESK!

**NÉ! DEJTE
TO PRYČ!**

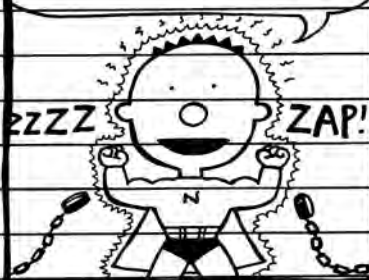

Ten **TRANSFERÍZÉR**

si vezmu,
lokaji!

... a znovu se proměním
v **ULTRA-NATA!**

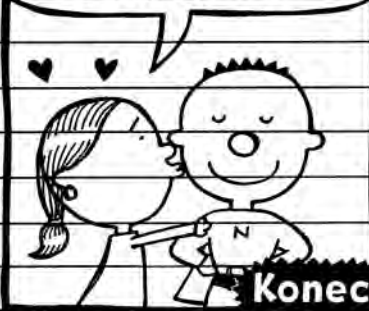
Z téhle školy **NAVŽDYCKY** zmiz,
Godzilla! A toho svýho poskoka si vem
S SEBOU!

Její hrůzovláda je
U KONCE!

Ultra-Nate, jsi
ÚŽASNEJ!

Když mi Ruby můj komiks vrací, hihňá se. „LÍBÍ se mi to!“ zašeptá. „A mám dojem, že některý postavy poznávám!“

No jo... ale KTERÝ postavy? Proto jsem nechtěl, aby to četla:

Ale nerad bych, aby si myslela, že celou dobu jenom vysedávám a čekám, až se ke mně přisaje. Protože tak to není. Na to poslední políčko jsem mohl nakreslit KOHOKOLI JINÝHO. Že jsem tam nakreslil zrovna ji, je naprosto... ehm...

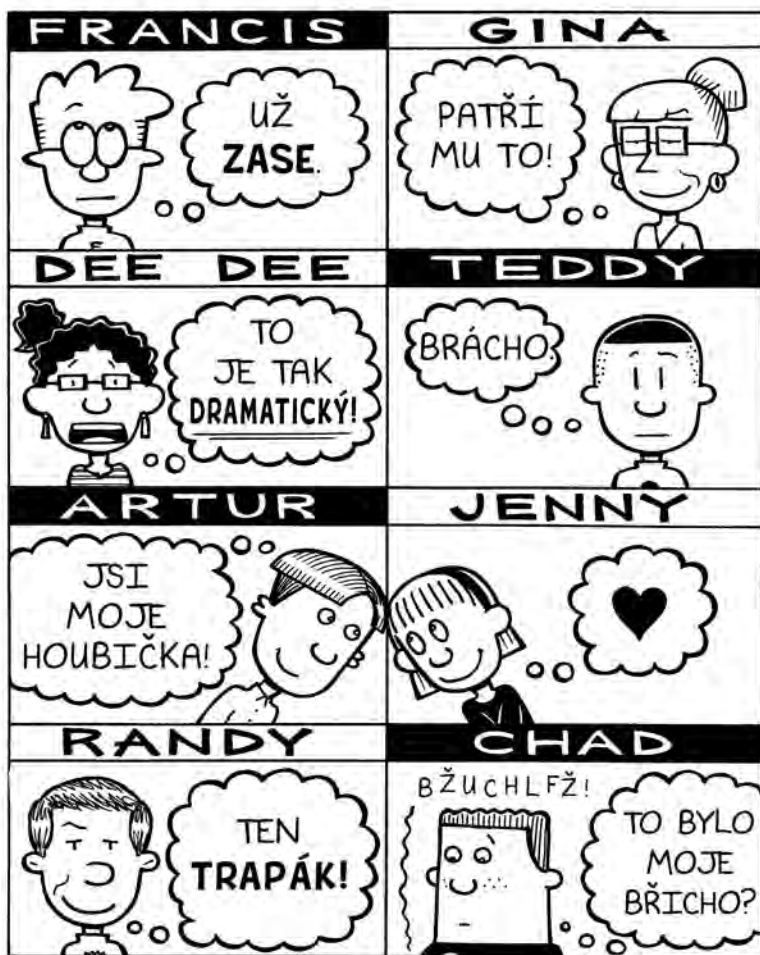
Paní Godfreyová se tyčí přímo nade mnou a dmou se jí nozdry. Jak tohle DĚLÁ? Má míry mamuta po zabíjačce, ale přitom ji nikdy neslyším, jak se blíží. Prostě se pokaždé... ZJEVÍ.

„Co to máš?“ dožaduje se a podezíravě mhouří oči na moje kresbičky. (Rychlé zjištění: Tohle nedopadne dobře.)

„Ni-nic,“ vykoktám ze sebe a snažím se zasunout to zpátky mezi sešity. „To je domácí úkol do jiného předmětu.“

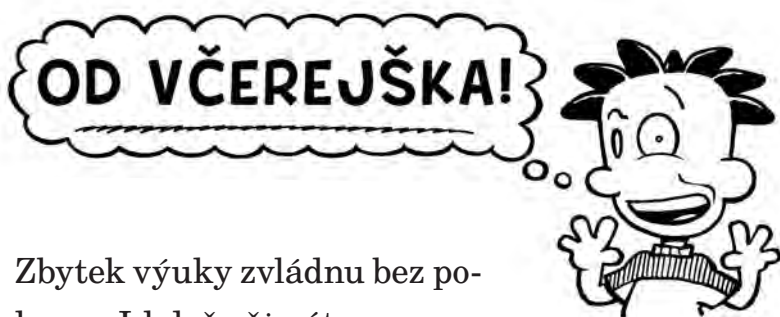

Urážení? To tedy pardon. Stvořil jsem šestistránkové mistrovské dílo s ní v hlavní roli. Jeden by myslel, že jí to zalichotí. Ale kdepak. Už sahá po růžovém bločku. Trest se blíží. Jen všichni čumte. Jasně, čumět vás baví.

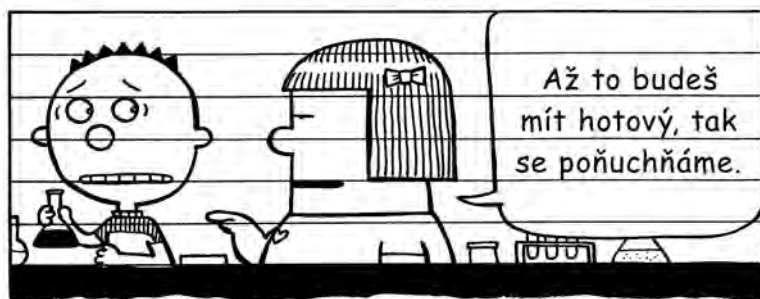

Mastnou tlapou mi paní Godfreyová připlácne na lavici lístek na poškole. „Po vyučování to zanes paní Czerwické,“ zavrčí.

Paráda. Nic není taková bžunda jako trávit odpoledne s paní Czerwickou. Neviděli jsme se od... Kdy to bylo naposledy? Jó, už vím:

Zbytek výuky zvládnou bez pohrom. I když při výtvarce nastane napínavá situace, ve které účinkuje tuba modré barvy, otáčecí židle a kalhoty pana Rosy. A příšernej je i přírodopis, protože musím laborku dělat s Kim Cresslyovou.

Ale konečně zvoní. Škola končí – pro VĚTŠINU děcek. JÁ tu – díky paní Godfreyové a jejímu totálnímu nedostatku smyslu pro humor – budu muset zůstat ještě hodinu.

Šourám se do místnosti na poškole a tiše doufám, že paní Czerwická nebude v naříkavé náladě. Tuhle mi tři čtvrtě hodiny vykládala o křečových žilách (pámbuví, co to je), a pak...

Hej!

KAPITOLA

2

U stolu paní Czerwické stojí Gina. Zrovna Gina! A zašklebí se na mě takovým tím svým povýšeným stylem.

Tak si to projdeme. Naše vzornouška byla po škole za celou dobu jenom jednou (když vybuchla v knihovně – to je dlouhá historie), takže pochybuju, že by tu byla za trest. A za podlezání paní Czerwické si žádnou speciální přízeň nevyslouží. Takže upřímně řečeno netuším, co tady dělá.

„Mám na práci jiný věci než luštit tvoje myšlenky,“ zavrčím.

Kývne bradou. „To se vůbec nedivím...“

„Naopak máš příliš MALEJ mozek na to, abych do něj viděl,“ štěknu.

„Tak dost, vy dva,“ zarazí nás paní Czerwická.
„Dej mi lístek s trestem, Nate.“

Tisková oprava: já si při výuce nekreslil. Jenom jsem ty kresbičky náhodou měl S SEBOU. Pokud mě paní Godfreyová hodlá nechat poškole...

„... a zkus hodinku PŘEMÝŠLET nad tím, cos provedl!“

Jasně. Tohle říká pokaždý. Nejspíš doufá, že se stane přibližně tohle:

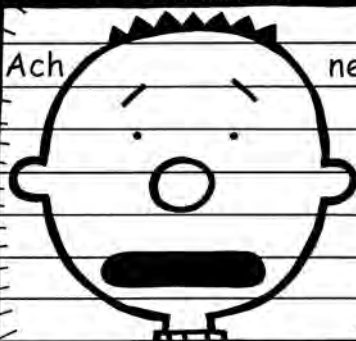
Tvoje **KRESBIČKY**
ji tak rozrušily,
že musela

DO NEMOCNICE!

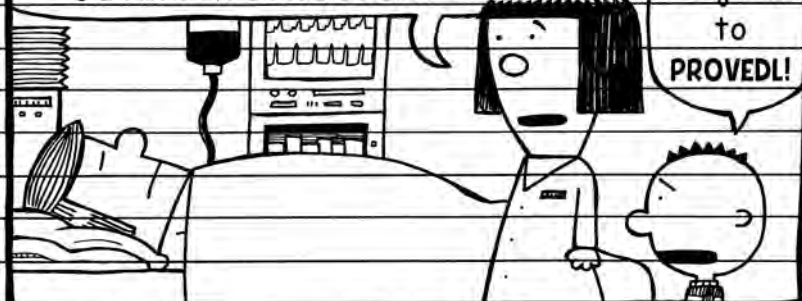
**HANBA
V DETAILU!**

Ach ne!

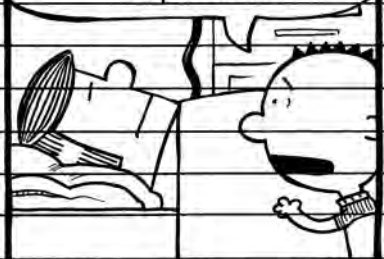

A chvíli nato v nemocnici...

Má zlomené srdce!
Je **NA PŘÍSTROJÍCH!**

Paní Godfreyová!
Můžete mi
odpustit?

Slibuju, že už
NIKDY nebudu
kreslit komiksy!

Fuj. Nechme toho. Samotná KRESBIČKA toho, jak se objímám se starou mamuticí, by mi obrátila žaludek naruby.

Ale chápete už, jak to myslím s necháváním poškole? Dospělí si myslí, že to dětem dává „životní lekci“. Ale takhle to prostě nefunguje.

A už jedededede. Na to, že nám neustále říká, že máme být zticha, dokáže paní Czerwická kafrat opravdu výkonně. Žvaní a žvaní, až mi pomalu teče krev z uší. A pak...

„Čtenáře?“ opakuju, když Gina odprejskne. „O čem to mluví?“

Paní Czerwická se rozzáří. „Gina o mně píše velkou reportáž do příštího čísla Školní polnice!“

Nechci vypadat, že si dělám prču z Polnice. Akrát že Polnice si ZASLOUŽÍ, aby si z ní člověk dělal prču. Proč, to vám hned řeknu. Ale momentálně mám na starosti důležitější věci.

Ach jo. Musela si takhle šfournout? Jo, jsem po škole často, ale zase ne každé den. Jenom asi dvakrát tejdně. Nebo třikrát.

Puštěme to z hlavy. Vraťme se k Polnici. To jsou naše školní noviny a nestojej za nic.